

Daniels Bog - Nummer et hundrede og enogtres

Roms rolle i etableringen af det bibelske profetis syn: En detaljeret undersøgelse af Daniel kapitel elleve

Jeff Pippenger

2024-03-27

Synet i Daniels ellefte kapitel er hovedreferencen for alle syner i Bibelens profetier, og synet i kapitel elleve er stadfæstet ved symbolet Rom.

Og i de tider skal mange rejse sig imod sydens konge; også volds mændene blandt dit folk skal ophøje sig for at stadfæste synet; men de skal falde. Daniel 11:14.

Jones omtaler det foregående vers som følger:

"Da amoritterne havde fyldt deres misgernings mål, blev deres plads givet til Israel, Guds folk. Da Israel, idet de fulgte hedningernes vej, også fyldte misgerningens bæger, lod Gud Babylons rige komme frem og tog alt bort. Da Babylon havde fyldt sin misgernings bæger, blev magten overført til Persien. Og når englen blev vendt bort ved persernes ondskab, da kommer fyrsten af Grækenland ind og fejer det bort."

„Og hvor længe skulle Grækenlands magt vare? Hvornår skulle den brydes? ‘Når overtræderne er nået til fuldt mål.’ Den nation består, indtil den har fyldt sit misgerningsmål, og derpå overføres magten til et andet rige. Den magt, hvortil den blev overført, var det romerske, som vi lærer af Daniel 11,14. ‘Og i de tider skal mange rejse sig imod Sydens konge; også røverne af dit folk skal ophøje sig for at stadfæste synet; men de skal falde.’ Denne nation udpeges som en røvernation—røvers børn, som tekstens margin siger.“

»Det er dem, som riget nu gives til, og til hvad? — ‘Røvers børn skal ophøje sig for at stadfæste synet.’ Når denne nation træder frem på skuepladsen, da indtræder det, som stadfæster synet, det, som er ét stort mål for synet, det ene vigtigste kendemærke i den syns linje, som Gud til alle tider har givet gennem profeterne.« A. T. Jones, *The Columbian Year and the Meaning of the Four Centuries*, 6.

Jones siger, at når den romerske magt “træder frem på skuepladsen, da indtræder det, som fastlægger” ... “den syns linje, som Gud har givet gennem profeterne for alle tider.” I Millers historie lærte protestanterne, således som Laodikea-adventismen nu gør, at dit folks røvere repræsenterer Antiochos Epifanes, en seleukidisk konge, som regerede fra 175 til 164 f.Kr. Han var medlem af det seleukidiske dynasti, som var en af de græske efterfølgerstater, der opstod ved opløsningen af Alexander den Stores rige. Uenigheden om dette spørgsmål var så specifik i den milleritiske historie, at identifikationen af Antiochos Epifanes er fremstillet på pionerdiagrammet fra 1843.

Henvisningen til Antiochus på tavlen udgør den eneste henvisning til noget, som ikke findes i Guds profetiske ord. Den er der for at gendrive den tids protestanters falske lære, som nu er

Laodikea-adventismens falske lære. Om William Miller forstod den dybtgående betydning af at forstå, at Rom er den jordiske magt, som etablerer den „synslinje, som Gud har givet gennem profeterne for al tid“, er tvivlsomt; men det stod tilstrækkelig klart til på overbevisende vis at forsvare den kendsgerning, at Rom etablerer synet.

Hvor der ikke er noget syn, går folket til grunde; men lykkelig er den, som holder loven.
Ordsprogene 28,14.

Salomon nedskrev, at hvor der ikke er noget syn, går folket til grunde, og det hebraiske ord »syn« i vers fjorten er det samme som i Salomons ordsprog. Synet er et spørgsmål om liv eller død, og »synet« stadfæstes ved symbolet Rom. Ordet »syn« i vers fjorten er det samme ord for syn som i Habakkuk, kapitel to.

Jeg vil stå på min vagtpost og stille mig på tårnet, og jeg vil spejde for at se, hvad han vil sige til mig, og hvad jeg skal svare, når jeg bliver irrettesat. Og Herren svarede mig og sagde: Skriv synet og gør det tydeligt på tavler, for at den, som læser det, kan løbe. For synet gælder endnu en fastsat tid, men ved enden skal det tale og ikke lyve; om det tøver, så vent på det, for det skal visselig komme, det vil ikke udeblive. Habakkuk 2:1–3.

Ordet „irrettesat“ i vers ét betyder „argumenterede med“. William Miller var vægteren, som blev sat på tårnet i historien om den første og den anden engels bevægelse, og da han i profetisk symbolik spurgte, hvad han skulle svare i debatten i sin historie, fik han besked på at nedskrive synet, som stadfæstes ved symbolet Rom. I overensstemmelse med dette forhold henviste Milleritterne, da de udarbejdede pionerkortet for 1843 som opfyldelse af disse tre vers i Habakkuk, til selve kernen i den debat, de førte. De forstod uden tvivl ikke, at deres henvisning til det tåbelige argument, at Antiochus Epiphanes var den magt, som stadfæstede synet, repræsenterer debatten i Habakkuk kapitel to, men Søster White sagde, at det kort var „ledet af Herrens hånd og ikke burde ændres“, så henvisningen til debatten på kortet var fra Guds hånd.

Milleritterne kom til den rette forståelse, at den første skuffelse den 19. april 1844 indledte ventetiden, som omtales af Habakkuk og også i Matthæus' lignelse om de ti jomfruer. De kom også til at forstå, at disse to profetier stod i direkte forbindelse med Ezekiels tolvte kapitel, hvor Ezeziel angiver en tidsperiode, hvor virkningen af ethvert syn skal indtræffe. Ordet »syn« er det samme hebraiske ord, som vi nu betragter. Derfor har Jones ret, når han siger: »Når« Rom »træder frem på scenen, da indtræder det, som stadfæster synet, det, som er et stort formål med synet, det ene væsentligste kendetegn i den række af syner, som Gud til alle tider har givet gennem profeterne.« Rom stadfæster hele synet i Guds profetiske ord, og mere specifikt er det Rom, som hele strukturen i kapitel elleve er bygget på.

Når søster White henviser til den endelige opfyldelse af Daniels kapitel elleve og erklærer, at »meget af den historie, som har fundet sted i opfyldelsen af denne profeti, vil blive gentaget«, påpeger hun, at de beretninger i kapitel elleve, som allerede var blevet opfyldt, var forbilleder på de sidste vers i Daniels kapitel elleve. Emnet for de sidste vers i kapitel elleve er kongen i nord, som dér repræsenterer det moderne Rom. Derfor er de beretninger i Daniels kapitel elleve, som gentages, beretninger, der repræsenterer Rom.

I de sidste seks vers i kapitel elleve erobrer det moderne Rom (kongen i nord) tre geografiske magter. I vers fyrre erobrer han kongen i syd (det tidligere Sovjetunionen i 1989), det herlige land (De Forenede Stater ved den snart kommende søndagslov) og Egypten (hele verden, repræsenteret ved De Forenede Nationer). I Daniel elleve fremstilles det hedenske Rom som erobrende tre geografiske magter for at indtage den dengang kendte verden, og dernæst fremstilles det pavelige Rom som erobrende tre geografiske magter for at indtage jorden.

Det hedenske Rom nævnes første gang i kapitlet i vers fjorten for at identificere det som det symbol, der stadfæster synet, men dets magtovertagelse behandles ikke før vers seksten. Alexander den Stores rige blev delt i fire dele som opfyldelse af Guds profetiske ord, men disse fire dele blev hurtigt samlet i to primære modstandere, som i den profetiske beretning, der fortsætter til kapitlets afslutning, identificeres som enten sydens konge eller nordens konge. I vers fjorten nævnes Roms fremvoksende magt som den magt, der ville stadfæste synet, men de emner, der behandles, er kampene mellem resterne af Alexanders rige, således som de repræsenteres ved nordens og sydens konger.

I vers femten er disse to konger stadig optaget af deres strid, og nordens konge er ved at få overtaget. Men i vers seksten kommer Rom, og verset siger: „Men den, som kommer imod ham,“ hvilket betyder, at når Rom kommer imod nordens konge, som netop har været ved at få overtaget over sydens konge, vil nordens konge ikke være i stand til at stå imod Rom. Rom sejrer, og i vers seksten skulle Rom også stå i det herlige land Juda. I vers sytten skal Rom „vende sit ansigt mod at trænge ind med styrken af hele sit rige“. Han tog nordens konge, som ikke var i stand til at stå for ham, dernæst tog han Juda, og så trængte han ind i Egypten.

Og i de tider skal mange rejse sig mod sydens konge; også røverne af dit folk skal ophøje sig for at stadfæste synet; men de skal falde. Så skal nordens konge komme og opkaste en vold og indtage de stærkest befæstede byer; og sydens våben skal ikke kunne modstå, heller ikke hans udvalgte folk, og der skal ikke være nogen styrke til at gøre modstand. Men den, som kommer imod ham, skal gøre efter sin egen vilje, og ingen skal kunne stå ham imod; og han skal stå i det herlige land, som ved hans hånd skal fortæres. Han skal også rette sit ansigt mod at trænge ind med styrken af hele sit rige, og de retskafne med ham; således skal han gøre; og han skal give ham kvinders datter for at fordærve hende; men hun skal ikke stå på hans side og heller ikke være for ham. Daniel 11:14–17.

Den sejr, der skildres i disse vers, er en opfyldelse af Daniels ottende kapitel.

Og fra en af dem fremkom et lille horn, som blev overmåde stort mod syd og mod øst og mod det herlige land. Daniel 8:9.

Det lille horn i vers ni er det hedenske Rom, og vers ni angiver, i overensstemmelse med vers fjorten til sytten i kapitel elleve, at det hedenske Rom ville erobre tre geografiske enheder, efterhånden som det tog verdensherredømmet. Disse enheder var syd (Egypten), øst (Syrien, nordens konge) og det herlige land (Juda). Historien i vers seksten og sytten er et forbillede på det historiske erobring i tre trin af det moderne Rom i vers fyrre til treogfyrre, for som søster White udtalte: „Meget af den historie, som har fundet sted i opfyldelsen af denne profeti, vil blive

gentaget.“

„Skønt Egypten ikke kunne stå sig imod Antiokus, kongen i nord, kunne Antiokus ikke stå sig imod romerne, som nu kom imod ham. Ingen riger var længere i stand til at modstå denne fremvoksende magt. Syrien blev erobret og føjet til Romerriget, da Pompejus i 65 f.Kr. berøvede Antiokus Asiaticus hans besiddelser og gjorde Syrien til en romersk provins.

Den samme magt skulle også stå i det Hellige Land og fortære det. Rom blev forbundet med Guds folk, jøderne, ved en alliance i år 162 f.Kr., fra hvilken dato det indtager en fremtrædende plads i den profetiske kalender. Det erhvervede imidlertid ikke herredømmet over Judæa ved egentlig erobring før i år 63 f.Kr.; og da på følgende måde.

“Ved Pompejus’ tilbagevenden fra hans felttog mod Mithridates, konge af Pontus, kæmpede to rivaler, Hyrkanos og Aristobulos, om Judæas krone. Deres sag blev forelagt Pompejus, som snart indså uretfærdigheden i Aristobulos’ krav, men ønskede at udsætte afgørelsen i sagen til efter sin længe ønskede ekspedition til Arabien, idet han lovede derefter at vende tilbage og ordne deres anliggender, således som det måtte synes ret og proper. Aristobulos, som gennemskuede Pompejus’ virkelige hensigter, skyndte sig tilbage til Judæa, bevæbnede sine undersåtter og forberedte et kraftigt forsvar, fast besluttet på for enhver pris at beholde kronen, som han forudså ville blive tildømt en anden. Pompejus fulgte den flygtende tæt. Da han nærmede sig Jerusalem, kom Aristobulos, idet han begyndte at fortryde sin fremgangsmåde, ud for at møde ham og søgte at ordne forholdene ved at love fuldstændig underkastelse og store pengesummer. Pompejus antog dette tilbud og sendte Gabinius i spidsen for en afdeling soldater for at modtage pengene. Men da denne generalløjtnant nåede frem til Jerusalem, fandt han portene lukkede for sig, og fra murens top blev det sagt til ham, at byen ikke ville stå ved overenskomsten.”

"Pompejus lod sig imidlertid ikke ustraffet bedrage på denne måde, men lod Aristobulus, som han havde beholdt hos sig, lægge i lænker og marcherede straks mod Jerusalem med hele sin hær. Aristobulus’ tilhængere var indstillede på at forsvare stedet; Hyrcanus’ på at åbne portene. Da de sidstnævnte var i flertal og fik overtaget, blev Pompejus givet fri adgang til byen. Herefter trak Aristobulus’ tilhængere sig tilbage til tempelbjerget, fuldt besluttede på at forsvare dette sted, ligesom Pompejus var besluttet på at undertvinge det. Ved udgangen af tre måneder blev der slået en så stor brèche i muren, at et stormangreb kunne sættes ind, og stedet blev indtaget med sværdet i hånd. I den frygtelige nedslagtning, der fulgte, blev tolv tusind mennesker dræbt. Det var et gribende syn, bemærker historieskriveren, at se præsterne, som på det tidspunkt var optaget af den guddommelige tjeneste, med rolig hånd og urokkeligt forsæt fortsætte deres sædvanlige gerning, tilsyneladende ubevidste om den vilde tumults rasen, skønt deres venner overalt omkring dem blev overgivet til nedslagtning, og skønt ofte deres eget blod blandedes med deres ofres."

"Efter at have gjort ende på krigen nedrev Pompejus Jerusalems mure, overførte adskillige byer fra Judæas myndighedsområde til Syriens og pålagde jøderne skat. Således blev Jerusalem for første gang ved erobring lagt i hænderne på den magt, som skulle holde det ‘herlige land’ i sit jerngreb, indtil den fuldstændig havde fortæret det.

“VERS 17. Han skal også rette sit ansigt mod at komme med styrken af hele sit rige, og oprigtige mænd med ham; således skal han gøre; og han skal give ham kvindernes datter for at fordærve hende; men hun skal ikke stå på hans side, ej heller være for ham.”

„Biskop Newton anfører en anden læsemåde for dette vers, som synes tydeligere at udtrykke meningen, således: 'Han skal også vende sit ansigt mod med magt at trænge ind i hele riget.' Vers 16 førte os ned til romernes erobring af Syrien og Judæa. Rom havde tidligere erobret Makedonien og Thrakien. Egypten var nu alt, hvad der var tilbage af Alexanders 'hele rige', som ikke var blevet underlagt den romerske magt, hvilken magt nu vendte sit ansigt mod med magt at trænge ind i dette land.“ Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 258–260.

Vi har allerede, mere end én gang i disse artikler, bemærket, hvordan vers tredive og enogtredive i Daniel elleve svarer til vers fyrre og enogfyrre, og historien i vers tredive og enogtredive svarer også til oprykningen af tre horn.

Jeg betragtede hornene, og se, der kom et andet lille horn op iblandt dem, foran hvilket tre af de første horn blev revet op med rode; og se, dette horn havde øjne som menneskeøjne og en mund, der talte store ord. ... Og om de ti horn, som sad på dets hoved, og om det andet, som kom op, og foran hvilket tre faldt; nemlig det horn, som havde øjne og en mund, der talte meget store ord, og hvis udseende var mere trodsigt end de andres. Daniel 7:8, 20.

Ligesom Daniel kapitel otte, vers ni, fremstiller de tre geografiske områder, hvor erobringen grundfæstede det hedenske Rom på tronen, således fremstillede også oprykningen af hornene (som repræsenterer herulerne, østgoterne og vandalerne) de tre geografiske områder, hvor erobringen grundfæstede det pavelige Rom på tronen. Begge disse historiske forløb stemmer overens med vers fyrre til treogfyrre i Daniel elleve, og oprykningen af de tre horn stemmer overens med historien i vers tredive og enogtredive.

“VERS 8. Jeg gav agt på hornene, og se, iblandt dem skød et andet, lille horn op; foran dette blev tre af de første horn rykket op med rode; og se, på dette horn var der øjne som menneskeøjne og en mund, der talte store ord.”

„Daniel gav agt på hornene. Tegn på en mærkelig bevægelse viste sig iblandt dem. Et lille horn (først lille, men siden større end dets fæller) skød sig op iblandt dem. Det nøjedes ikke med i stilhed at finde sig en plads og udfylde den; det måtte trænge nogle af de andre til side og tilrane sig deres pladser. Tre kongeriger blev rykket op foran det. Dette lille horn var, som vi senere skal få anledning til at bemærke mere udførligt, pavedømmet. De tre horn, som blev rykket op foran det, var herulerne, østgoterne og vandalerne. Og grunden til, at de blev rykket op, var, at de modsatte sig den pavelige hierarkis lære og krav og derfor biskoppen af Roms overherredømme i kirken.“

„Og 'på dette horn var der øjne som menneskeøjne og en mund, der talte store ord'; øjnene er et passende billede på den pavelige hierarkis skarpsindighed, gennemtrængende indsigt, list og fremsynethed; og munden, der talte store ord, er et passende symbol på biskopperne af Roms hovmodige krav.“ Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 132–134.

Det er Rom, der fastlægger synet i Bibelens profeti, og især synet i Daniels bog, kapitel elleve. I dette kapitel skulle en stor del af den profetiske historie, som var blevet opfyldt før Miller-bevægelsen, gentages i de sidste seks vers af Daniel 11. Erobringen af tre geografiske hindringer, som indsatte både det hedenske og det pavelige Rom på tronen, fremstilles i kapitel elleve, og disse to fremstillinger er forbilleder på den tid, hvor det moderne Rom igen indsættes på tronen. Det er Rom, der fastlægger synet, og Paulus identificerer, at det pavelige Rom åbenbares i sin tid.

Lad ingen på nogen måde bedrage jer; for den dag kommer ikke, medmindre frafaldet først kommer, og syndens menneske åbenbares, fortabelsens søn, han som sætter sig op imod og ophøjer sig over alt, hvad der kaldes Gud eller dyrkes, så han sætter sig i Guds tempel som Gud og udgiver sig selv for at være Gud. Husker I ikke, at jeg sagde jer dette, mens jeg endnu var hos jer? Og nu ved I, hvad der holder tilbage, for at han skal blive åbenbaret i sin tid. 2 Thessalonikerbrev 2:3–6.

Pavedømmet indtog tronen som det femte rige i Bibelens profeti i året 538, og mange, som betragter vers seks, ville uden tvivl antage, at Paulus mener, at »pavedømmet ville blive åbenbaret i 538«. Dette kan være korrekt, men det er som minimum en sekundær sandhed i forhold til det, Paulus identificerede. Paulus taler, ligesom alle profeter, mere om de sidste dage end om sin egen tidsperiode. Han henviste til, hvordan pavedømmet profetisk ville blive åbenbaret; for som profet var han i overensstemmelse med alle de andre profeter. Linje på linje: de, som ikke har synet, går til grunde, og de, som ikke har synet, har ikke synet, fordi de ikke ved, hvad der fastslår synet. At vide, at Rom fastslår synet, er en forståelse om liv eller død. Paulus identificerer, i overensstemmelse med de andre profeter, at det, som åbenbarer det pavelige Rom, der er de sidste dages Rom, er »hans tid«. Den profetiske »tid«, som er forbundet med Rom, er det, der åbenbarer, hvad og hvem Rom er.

Vi vil fortsætte dette studie i den næste artikel.

Apostlen Paulus forudsagde i sit andet brev til thessalonikerne det store frafald, som ville resultere i oprettelsen af pavemagten. Han erklærede, at Kristi dag ikke skulle komme, ”før frafaldet først kommer, og syndens menneske, fortabelsens søn, åbenbares, han som sætter sig op imod og ophøjer sig over alt, hvad der kaldes Gud eller dyrkes, så at han som Gud sætter sig i Guds tempel og udgiver sig selv for at være Gud.” Og videre advarer apostlen sine brødre om, at ”lovløshedens hemmelighed er allerede virksom.” 2 Thessalonikerne 2:3, 4, 7. Allerede på den tid så han fejl snige sig ind i kirken, fejl som ville bane vejen for pavedømmets udvikling.

„Lidt efter lidt, først i smug og stilhed og siden mere åbent, efterhånden som den voksede i styrke og vandt herredømme over menneskers sind, førte »lovløshedens hemmelighed« sit bedrageriske og gudsbespottelige værk videre. Næsten umærkeligt fandt hedenskabets skikke vej ind i den kristne kirke. Kompromisets og tilpasningens ånd blev en tid holdt tilbage af de voldsomme forfølgelser, som kirken udholdt under hedenskabets. Men da forfølgelsen ophørte, og kristendommen trådte ind i kongers hoffer og paladser, lagde hun Kristi og Hans apostlenes ydmyge enkelthed til side for hedenske præsters og herskeres pragt og hovmod; og i stedet for Guds krav satte hun menneskelige teorier og traditioner. Konstantins navnkundige omvendelse

i den første del af det fjerde århundrede vakte stor glæde; og verden, tildækket med en form for retfærdighed, gik ind i kirken. Nu skred fordærvets værk hastigt frem. Hedenskabet, som syntes at være besejret, blev erobreren. Dets ånd beherskede kirken. Dets læresætninger, ceremonier og overtro blev indlemmet i de bekendende Kristi efterfølgeres tro og gudsdyrkelse.“

„Dette kompromis mellem hedenskab og kristendom resulterede i udviklingen af ‘syndens menneske’, som i profetien blev forudsagt som den, der sætter sig op imod og ophøjer sig over Gud. Dette gigantiske system af falsk religion er et mesterværk af Satans magt—et monument over hans bestræbelser på at sætte sig selv på tronen for at herske over jorden efter sin vilje.“
The Great Controversy, 49, 50.